

BARBARA CARTLAND

← ———— →
TEE ARMASTUSENI
← ———— →

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
The Trail to Love
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolevas raamatus on kõik tegelaskujud ja olukorrad täielikult välja mõeldud ning neil ei ole mingit seost tegelike inimeste või sündmustega.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Anu Vane
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2011 by Cartland Promotions

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

D12375419

ISBN 978-9949-82-530-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Kõik sureb, kõduneb ja unustatakse, välja arvatud armastus, mis kestab igavesti, isegi Igavikus.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1903

„Kas sooviksite oma postile pilgu heita, sir?“

Nii küsis eakas ülemteener Travis, kui tõi Mayfairis Lanchberry Close'is hommikusöögilauda number 13 aurava hõbedase kohvikannu.

„Seda on pigem palju,“ lisas ta.

Noor Richard Stanfield ohkas, kui mõtles avamata ümbrikute virnadele, mis seisid elegantse linnamaja esikulaul Mayfairis, kus ta oli üles kasvanud.

Loomulikult oli kirju väga palju, kuna ta oli pärast oma isa Sir Julius Stanfordini surma peaaegu kolm kuud veetnud Lõuna-Ameerikas. Ning kuna majas ei olnud kedagi, kes neid avanud oleks, olidki ümbrikud lihtsalt kuhjunud.

Travis passis endiselt laua juures, valge lõuahabe üpris kurvalt sorgus.

Ta tundis ilmselt puudust Sir Juliusest, keda ta oli kolmkümmend aastat truult teeninud.

Ka Richard tundis temast puudust.

Eile, kui ta oli pikalt teekonnalt tolmuse ja rampväsinuna tagasi koju jõudnud, oli ta hetkeks unustanud, et isa polnud enam seal hüüdnud:

„Hei, noorhärra!“ ja kiirustamas kabinetist välja poega tervitama.

„Palun too post siia, Travis, ning avan seda sellal, kui kohvi joon,“ ütles Richard. Vana ülemteener noogutas ja kooberdas halli kirjade järele.

Richard lõpetas munapudru, peekoni ja vorsti söömise – see oli esimene korralik Inglise toit, mida ta oli pika aja jooksul süüsnud, ning see maitses väga hästi.

Ent kohv oli pettumus.

Richard oli reisil harjunud intensiivse tumeda autentse Lõuna-Ameerika kohviga, ning see maitsetu jook, mille Travis oli just köögist toonud, ei kannatanud mingit võrdlust välja.

„Olge hea, sir.“

Travis asetas Richardi kohvitassi kõrvale suure kandiku kõrgete ümbrikuvirnadega.

„Kas soovite veel midagi, sir?“

Richard nägi, et Travis oli toonud kirjade avamiseks ka hõbedast paberinoa.

„Tänan, ei, Travis. Võid minna.“

Ta võttis tassist viimase sõõmu, soovides, et see oleks olnud eriti kange Colombia kohv, mis annaks eesseisva ülesande jaoks jõudu, ning võttis paberinoa.

Esimene kiri, mille ta avas, oli pangast.

„Hea härra,“ võis sellest lugeda. *„Kahetsusega peame teatama, et Teie krediidilimiit on ületatud – palun võtke meiega ühendust esimesel võimalusel...“*

Richard krimpsutas nina.

Ta avas järgmise kirja ja nägi, et see oli Boustred & Sonsist, džentelmenide rõivaärist.

„Hea härra, meie 30. septembri tähtajaga arve on endiselt tasumata...“

Kui ta vaid oleks maksnud kõige eest siis, kui sealt viimati läbi astus, et võtta kaasa välisreisi jaoks tellitud kerged troopikaülikonnad...

Ent siis ta ei teadnud, kuidas asjad kujunevad.

Richard lappas kirjahunniku läbi ning ta süda vajus saapasäärde, sest ta mõistis ümbrikuid avamatagi, et need kõik olid arved ja tasumise viimased meeldetuletused.

„Mida ma tegema peaksin?“ pomises ta endamisi, lükates kirjad kõrvale. „Taeva pärast, kuidas ma sellest segadusest välja tulen?“

Esiukselt kostis vali koputus.

Richard kuulis hallist jutupominat ning siis tuli Travis tagasi söögituppa.

„Härra Bagley tuli teie juurde, sir.“

„Saada ta sisse,“ vastas Richard südame värisedes.

Härra Bagley pidas kohe Lanchberry Close'i juurest ümber nurga üüritalle, kus Sir Julius oli hoidnud enda ratsa- ja tööhobuseid.

Härra Bagley astus tuppa, highi pärlendamas ümaral punetaval näol, ning seisis Richardi ette, kõvakübar pihku surutud.

„Tere hommikust teile, *sir*,“ alustas ta pahuralt.

Richard nuusutas tunnustavalt õlgede ja soojade hobuste lõhna, mis tundus alati härra Bagleyt saatvat, kuhu iganes ta ka läks. Talle meenusid õnnelikud päevad lapsepõlvest, kui see punase näoga härrasmees oli teda Hyde Parkis ratsutama õpetanud, puhkides jalgsi Lumepalli, poisi elava valge poni kõrval.

Ent praegu ei paistnud härra Bagley sugugi nii rõõmus ja innustav kui nondel päevadel.

Ta kortsutas kulmu ja vältis Richardi pilku.

„Teie isa... khmm... teie hiljuti lahkunud isa...“

Härra Bagley pühkis kulmu ning näis, et ta ei suuda jätkata.

„Heldeke,“ pomises Richard. „Oletan, et tulite tasumata arve pärast.“

Härra Bagley näis veidi kergendust tundvat.

„Just nimelt. Olukord on keeruline. Sir Juliusel olid mõnikord kasinad ajad ja ma ei tahtnud talle meelde tuletada, et igakuised maksed polnud laekunud, ning

pärast seda, kui see tore mees suri, kadusite teie, härra Richard, pikemaks ajaks.“

„Kui palju?“

„Kakssada naela, härra Richard.“

„Pffff!“

Richard tundis, et hakkab paanikasse sattuma. Polnud mingit võimalust, et ta võiks sellise summa leida.

„Asi on nii, härra Bagley, et ma pole kindel, kas mul on kohe kuskilt kahtsadat naela võtta.“

Härra Bagley raputas pead.

„Härra Richard, minu tallides on kuus lihavat hobust, kes söövad minu kulul end või lõhki.“

Richard tundis korraga kohutavat tühjust.

Ta sai teha vaid üht, ent ei talunud seda mõtet.

„Ma pean oma kakssada naela saama. Ma pole rikas mees, *sir*, ning mul on naine ja neli tütart ülal pidada,“ ütles härra Bagley nüüd.

„Härra Bagley, ma saan aru, loomulikult. Ma ei taha, et peaksite raskusi taluma. Aga mul lihtsalt ei ole seda raha. Ainus asi... ma ei tea... kas te võtaksite raha asemel hobused?“

Ta süda valutas, kui mõtles Trompetile, isa lemmikjahihobusele, ja Sinilinnule, tema enda imeliselt kiirele tõuhobusele.

Rääkimata Viskist, Brändist, Rummist ja Konjakist, kes olid aastaid truult Stanfieldide kaarikut vedanud.

Härra Bagley läks näost veel punasemaks ning vaatas oma saapaid.

„See on lahke pakkumine, härra Richard, aga kahtlen, kas nad turul kahtsadat naela väärt on. Nad on vanad ning nende parimad ajad on möödas, teie Sini-lind välja arvatud.“

Nüüd tundis Richard, et läheb ise näost punaseks.

„Mul on tõesti kahju, härra Bagley. See on paras õudusunenägu olnud. Ma sattusin Lõuna-Ameerikas mõningatesse raskustesse ning kardetavasti ei ole ma valmis kohe praegu seda summat tasuma.“

Härra Bagley ajas selja sirgu ning kõvakübar hakkas ta käte vahel ringiratast käima.

„Mul on kahju seda kuulda, muidugi. Teie isa oli hea mees ning haigestumiseni minu parim klient. Aitan teid hea meelega, härra Richard, ja müün hobused edasi. Annan endast parima, et neile head kohad leida. Ning me ei räägi võlast enam sõnagi.“

Richard tänas teda, tundes sellest kuidagi lohutust.

Siis meenus talle korraga väike valge poni, kes oli olnud tema esimene ratsu ning kes veetis nüüd samas tallis vanaduspäevi.

„Härra Bagley. Veel üks asi – Lumepall.“

Mehe punasele näole ilmus lai naeratus.

„Ah jaa, härra Richard. Äрге poni pärast muretsege. Mu tüdrukud jumaldavad teda. Tal on meie juures

kodu ning küllaldaselt parimat heina nii kauaks, kui sel väiksel võrukaelal närimiseks hambaid on!“

Ka Richard naeratas.

Kuidagi pani mõte sellest, et neli väikest tüdrukut Lumepalli jumaldavad ja hellitavad, teda end veidi paremini tundma olukorras, kus ta ei saanud härra Bagleyle teenuste eest korralikult maksta.

Nad surusid kätt ning Travis läks üüritallide omanikku eesuksest välja juhatama, jättes Richardi kurvalt mõtisklema.

Muidugi oli ta Lõuna-Ameerikas väga rumalasti käitunud ning nüüd, kui pangas polnud kopsakast paran-dusest enam pennigi järel, pidi ta tehtu eest krõbedat hinda maksma.

Elissa Valentine seisis tagaaias, virn vaipu käsivarrel, ning lasi jäisel jaanuarituulel pikki kuldseid juukseid sasida ning väsimuse ja kurvad mõtted minema puhuda.

Oli lõikavalt külm päev, ent päike säras St. John's Woodi kenade valgete majade katuste kohal ning Elissa nägi, et kevadlilled rohelistes võrsed trügisid juba mullast välja.